

[Kalmæs]

met mange oplysninger, der yderligere påviser vigtigheden af god røgrænsning for partikler?»

Begrundelse

Der findes mange gamle affaldsforbrændingsanlæg i Danmark, som ikke er godkendt efter miljøloven, da de stammer fra tiden før miljøloven. En del af disse anlæg udsender formentlig alt for store partikel-mængder med røggassen.

Dette er f.eks. tilfældet med affaldsforbrændingsanlægget i Nybro ved Varde.

Her har Ribe amt nu givet påbud om røggasrensning svarende til 250 mg partikler/m³. Dette forekommer ikke rimeligt, når forureningsrådet allerede i 1971 anbefalede, at den maksimalt tilladte partikelmængde i røggassen burde være 150 mg/m³ ved forbrændingsanlæg med en affaldskapacitet på over 3 tons/time. Forbrændingsanlægget i Nybro har en kapacitet på 5 tons/time, jfr. miljøministerens svar på spm. S 1062.

Siden forureningsrådets anbefaling fra 1971 har det vist sig, at tungmetallforurening fra affaldsforbrændingsanlæg er et stadig voksende problem, som er tæt knyttet til partikeludsendelsen. Det anføres desuden i miljøstyrelsens redegørelse af 10. maj 1983 (miljøudvalget, alm. del bil. 271) om dioxinudsendelse fra affaldsforbrændingsanlæg, at det eneste, man kan gøre for med sikkerhed at begrænse dioxinudsendelsen, som der er stor usikkerhed om, er at rense røgen godt for partikler. Endvidere angives muligheden for at skærpe kravene til nye affaldsforbrændingsanlæg af disse grunde.

Det forekommer derfor ikke rimeligt, at man ikke, når der skal stilles nye krav til gamle affaldsforbrændingsanlæg, kræver røgrænsning svarende til kravene for nye anlæg.

Besvarelse (24/6 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Affaldsforbrændingsanlæg er omfattet af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, således at nye anlæg skal godkendes efter lovens § 35, mens der over for anlæg, der er etableret før lovens ikrafttræden, kan meddeles påbud om

afhjælpende foranstaltninger, eventuelt nedlægges forbud mod fortsat drift, jfr. lovens § 44, stk. 1-3.

Det beror på en konkret vurdering af de lokale forhold, hvilke emissionsgrænser der skal fastsættes for de enkelte anlæg. Imidlertid har myndighederne støttet sig til de anbefalinger, som blev givet i den af hovedluftudvalget under forureningsrådet i juni 1971 udsendte redegørelse for luftforurening og forslag til bekæmpelse.

Uanset man fra myndighedernes side har anvendt ovennævnte anbefalinger som vejledning, træffes beslutninger efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 altid efter en konkret vurdering af forholdene. Der findes således eksempler på, at man har fastsat strengere krav til emissionen af partikler fra affaldsforbrændingsanlæg end det anbefalede.

Specielt for så vidt angår krav til eksisterende virksomheder, ligger det allerede i lovens princip om, at disse ikke skal godkendes, at man ofte vil være lidt lempeligere ved fastsættelsen af emissionskrav, end hvis der havde været tale om en ny godkendelsespligtig virksomhed. I en række af miljøstyrelsens vejledninger har man da også foreslået forskellige emissionskrav for nye og for eksisterende virksomheder. Men også for et eksisterende anlæg, der giver anledning til væsentlig forurening, og som myndighederne derfor meddeler påbud om afhjælpende foranstaltninger, beror det på en konkret vurdering af de lokale forhold, hvilke emissionsgrænser der fastsættes; for eksisterende anlægs vedkommende vil udgifterne ved forureningsbegrænsende foranstaltninger som regel af tekniske/bygningsmæssige grunde være betydelig større end for nye anlæg.

For så vidt angår den i begrundelsen for spørgsmålet nævnte sag om forbrændingsanlægget i Nybro, skal det bemærkes, at miljøstyrelsen ikke har modtaget en klage over en af amtsrådet truffen afgørelse om meddelelse af påbud om afhjælpende foranstaltninger.»

Jeg finder ikke, at det er min opgave at tage stilling til, om de konkrete afgørelser, amtsrådene træffer som første instans, er acceptable og rimelige. Miljøbeskyttelseslovens klageadgang giver mulighed for, at amtsrådenes afgørelser kan prøves først af miljøstyrelsen som anden instans og endelig af miljøankenævnet som tredje instans. Herved sikres